

Акценти

Адрес на редакцията: гр. Казанлък, бул. "Розова долина" 100, офис 8 (срещу Митницата)

КАЗАНЛЪК - ЯПОНИЯ: 20 ГОДИНИ ПРИЯТЕЛСТВО

Световен български фестивал

Началото поставят две големи фирми от две далечни страни - "Арсенал" АД в България с генерален директор инж. Николай Ибушев и "Саникс" в Япония със собственик Шиничи Мунемаса. Споятката се получава благодарение на прекрасните български народни песни и танци, с които ансамбъл "Арсенал", воден от художествения си ръководител Христо Стоянов, завладява сърцата на японската публика. Така се ражда Световният български фестивал. 20 години този фестивал се провежда в най-големия спортен комплекс на Азия - "Глобъл Арена" в японския град Мунаката и е едно от най-дългоочакваните събития. Там се събират хиляди гости от Япония и целия свят, за да се докоснат до българската култура,

до българския фолклор и танцовото изкуство, да опитат вкусната българска кухня. Макар и от разстояние и виртуално, и тази година казанлъшкият ансамбъл "Арсенал" участва във фестивалната програма. А за да бъде отбелязан 20-ият рожден ден на Световния български фестивал, по покана на генералния директор на "Арсенал" АД инж. Николай Ибушев, на 2 октомври в Казанлък гостува посланикът на Япония у нас Н. Пр. г-н Нарахира Хироши. Той официално встъпи в длъжност през август т. г. и за първи път идва в Казанлък. Посланикът бе придружен от аташето по културата в Японското посолство г-жа Тае Накано.

Благодарение на любезното домакинство на "Арсенал", японските гости имаха възможността да разгледат емблематични места в града и Долината на розите.

Продължава на стр. 6

Ресторант „Орешака“
ви очаква!

Подарете си незабравими мигове в приятна атмосфера с неустойими кулинарни изкушения и специалното внимание на целия екип.

За резервации в ресторант „Орешака“:
0700 70 717
www.oreshaka-bg.com

МОТИВИРАЙТЕ

своите служители, клиенти и партньори

Идънред България www.edenred.bg
Edenred Тел: +359 2 974 0220 bulgaria@edenred.com

Издателски съвет: Николай Ибушев, Янко Запрянов, Цветан Шиков, Добрин Драгнев. Редакцията: Юлия Младенова - гл. редактор, Първолета Петкова, Диана Нейчева, Мария Рашкова, Мария Пискова, Искра Буюклиева, Венко Юнаков, Невена Атанасова. Със съдействието на КНСБ и КТ "Подкрепа" в "Арсенал" АД.

ЗАПОМНЯЩО СЕ ПРЕДСТАВЯНЕ НА „АРСЕНАЛ“ НА „ХЕМУС 2020“

И тази година "Арсенал" събра стотици погледи, събуди любопитството на специалисти и предизвика интереса на наши и чуждестранни делегации и гости на изложението с практично и тематично оформен щанд, с разнообразна и богата гама от изделия, боеприпаси и компоненти. 25 юбилейни години са изминали от първото организирано Изложение за отбранителна техника "Хемус" през 1995 г.

XIV му издание тази година се проведе под мотото „Събитие, където Запада и Изтока съчетават интереси“, постигайки основната си цел – стимулиране развитието на отбранителната индустрия чрез представяне на спектър отбранителни продукти пред производители, търговци и научни среди.

С всяка изминала година Международното изложение за отбранителна техника „Хе-

мус“ разширява и актуализира своите параметри в областта на производството и приложе-

на развитие на възможностите за бизнес в сферата на сигурността и отбраната, укрепване

Продължава на стр. 3

нието на специални системи и технологии.

Международното изложение предоставя уникални възможности за съчетаване на интересите и взаимовръзките между производители, потребители, търговци, научни и академични среди. Една успешна форма

и задълбочаване на контактите, обмен на информация и сключване на договори.

И тази година в изложението със свои щандове се представиха водещи чужди и български фирми, специализирани в производството на изделия за отбрана и сигурност.

55-ТЕ АРСЕНАЛСКИ ГОДИНИ НА НИНА ЯНЧЕВА

55 години от житейския път на Нина Янчева минават в „Арсенал“. Казано иначе – целият ѝ активен и съзнателен живот след студентската скамейка. Всъщност, точно от там я кани на работа в завода дългогодишният ръководител на Базата за

като контролор по качеството. Назначава я една от емблематичните фигури в родната индустрия по времето на социализма – Тончо Чакърков, по това време директор на комбината, а по-късно министър на машиностроенето и електротехниката. Две години след арсеналското начало се омъжва за инж. Страшимир Янчев – също завършил ВМЕИ-София и също изискан като надежден кадър в завода, както остава до края на трудовия си път.

Нина не трупаше развитие, по-късно директор на Института по металорежещи машини в „Арсенал“, инж. Неделчо Братоев. С мисия да осигури млади и перспективни специалисти, той отива във Висшия машинно-електротехнически институт в София, днес Технически университет, още преди Нина да е завършила тежката, трудна и определено мъжка специалност „Технология на машиностроенето“. Дипломира се и - в „Арсе-

Нина не трупаше стаж на първоначалната си позиция, работи като конструктор известно време, а по-късно ѝ се възлага задачата да отговаря за патентното дело на фирмата. В годините, когато рационализаторският почин в завода е в своя размах, тя работи по рационализациите, и после се занимава с дейностите по приватизацията. Всички тези важни сфери

ля като

Човек на мястото си

„Всичко, което е в ползението на нейната работа, го върши уникално – казва още Станил Станилов за Нина Янчева. – Пунктуалността ѝ е невероятна. Взискателна е първо към себе си, после към тези, с които работи. Диалогична е. Тя е човек, който подхожда аналитично към всеки въпрос, вника в детайлите, търси логика. Умее да погледне задълбочено всеки казус, да синтезира информацията. Ценното е това, че е била на различни места, има поглед върху нещата и е много точна. Работата, която е вършила, ѝ позволява да прецени как да подходи, как да поднесе информацията, как да ориентира хората. Да имаш такъв човек, е рядкост. Уникална е.“

На 9 октомври 2015 година, по случай половинвековния ѝ стаж в „Арсенал“, една страница на „Трибуна Арсенал“ е посветена на нея. Без нарочено да е търсена тази дата, и днес, когато разказваме за Нина, отново е 9 октомври. Едва ли е случайност. Не

нея казват още, че има енциклопедична памет, че е изключително подредена и винаги знае точния начин, за да свърши възможно най-добре една задача. Човек, който е предал опита си на по-младите. И готов да затвори тази нео-

Години, сякаш неусетно изникнали се, но носещи отпечатъка на един достоен човек и изключителен професионалист. Години, в които, по думите на Николай Ибушев, е: „Примерът за младите. Моделът за една реализирана и успяла жена, спе-

бикновена страница от живота си – трудовият път в „Арсенал“. Фирмата, на която е посветила младостта си. И не само – посветила е 55 години от своя живот. И която винаги ще остане нейният втори дом.

„Чувствата ми са смесени – и на тъга от раздялата, и на радост от новото начало, което предстои“, признава един от най-дългогодишните арсеналски специалисти, ветеранът, чието име ще остане в историята на най-голямото машиностроително предприятие у нас. И „Арсенал“ ще остане в сърцето на Нина Янчева.

челила възхищението и уважението на всички ни.“

„Нина Янчева е уникален човек и специалист – добави и последният ѝ пряк ръководител Станил Станилов. – Пожелавам на всеки да има такъв колега, приятел, партньор.“

Завинаги.

*****

Благодарим ти, Нина!

„Благодарим ти за всичките години, които посвети на „Арсенал“ – в себераздаване и с отговорност, безрезервно и с любов. От сърце ти благодарим за времето, през което имахме удоволствието да работим заедно! Твоите 55 арсеналски години са мярката за пословичното ти и рядко срещано трудолюбие. Мярката за перфектната ти работа и лоялност, за усещането ти за фирмена принадлежност, гордост и самочувствие“. Това каза в своето приветствие генералният директор на „Арсенал“ АД инж. Николай Ибушев

„Сигурни сме, че „Арсенал“ ще остане завинаги в сърцето ти – така, както ти за „Арсенал“ ще бъдеш от онези най-ценни негови хора, които оставят ярка следа след себе си. Винаги си добре дошла тук!“, каза още Николай Ибушев и подари на Нина Янчева специален сувенир, който винаги да ѝ напомня за „Арсенал“.

„Благодаря Ви, това е огромна изненада за мен. Смятам, че винаги всичко е било добре“, едва успя да сподели от възхищение Нина.

За цялото ръководство на „Арсенал“ и за нейните колежики – административните секретари на директорите, които присъст-

нал“. За да остане тук повече от половин век.

„Арсенал“ е моят втори дом,

споделя Нина, която вече твърдо е решила да сложи точка на трудовата си биография. Но никак не иска да говори за себе си, да разказва какво, къде и как е била. Просто това е тя – дискретен човек, който, въпреки желанието си да бъде зад кадър, отдадал се забелязва. От пръв поглед – с изправената фигура, с ведрото излъчване, със спокойния глас. И с дрес кода, на който никога не изменя, със задължителното елегантно сако и нежна брошка на ревера. „Защото ние сме лицето на „Арсенал“ и трябва да изглеждаме винаги добре и стило“, обяснява тя един от своите принципи на служебно поведение.

Началото: На 1 октомври 1965 година

Нина Янчева започва в Завод 5

и позволяват да има ясен поглед върху спецификата на производство в отделните заводи на „Арсенал“, да се познава с директори, началници, специалисти, да има компетенции по редица въпроси. Огромно натоварване, което изисква пълна концентрация, непрекъснато следене на новостите, четене, знания, добра комуникация на всички нива. За някого това би било непосилно натоварване, за Нина е естествен ход на нейното арсеналско ежедневие. „Никога не съм имала никакви проблеми“, отбелязва тя с вродената си дипломатичност.

От 1997 година е административен секретар на първия заместник изпълнителен директор на „Арсенал“ Станил Станилов. 23 години тя е човекът, на когото той винаги може да разчита, винаги подготвена, знаеща. Затова лаконично я опреде-

е случаен и фактът, че на 9 октомври личен празник празнува настоящият ѝ и последен в трудовата ѝ кариера пряк началник – Станил Станилов. Не е случайно и това, че в деня, в който се опитвах да уговоря за интервю тази достопочтена жена, тя ми се похвали с първородно внуче. Не е случаен и фактът, че познавам Нина точно от 30 години, когато се занимавах с патентната дейност на „Арсенал“ и още тогава ме впечатляваше с овладяното си поведение и привлеклива усмивка. Останали и до днес като еталон за поведение на работното място.

Точна, прецизна, всеотдайна в работата си, перфектен специалист,

от която сме научили много – такава е Нина Янчева за останалите момичета, административни секретари на директорите на „Арсенал“. За

към Нина Янчева. Поводът за тези трогателни слова бяха решението ѝ да сложи точка на дългата си трудова биография. Биография, започнала и преминала изцяло в „Арсенал“. И посветена на „Арсенал“.

ваха на тържественото ѝ и емоционално изпращане, е повече от ясно, че и занаят Нина Янчева ще продължи да бъде всеотдайна и отговорна в това, на което ще се посвети.

Юлия Младенова

„АЛТЕРНАТИВАТА НА ГРАЖДАНИТЕ“ ПОДКРЕПИ РОДОЛЮБИВА ИНИЦИАТИВА

Казанлък е един от малкото български градове, който може да се похвали с ученически гвардейски отряд и ученически гвардейски

част от даренията за красивите гвардейски униформи е на Местна коалиция „Алтернативата на гражданите“. Членовете на Коалицията

на Ученическият гвардейски духов оркестър в града. Така Казанлък се нарежда до градовете в България, които се гордеят със своите гвардейски формирования. Гвардейският отряд е осми в България, а духовият оркестър е трети в цялата страна. Двата състава са първите на територията на Старозагорска област.

Директорът на Механотехникума Мариана Демирева, член на МК „Алтернативата на гражданите“, поздрави младите гвардейци и припомни, че с това училището е сбъднало една тригодишна своя мечта. По думите на кмета Галина Стоянова, днешният ден остава в историята на Казанлък. Тя подчерта, че Механотехникумът е единственото училище в общината, в което са приели със сърце идеята за гвардейски отряд и гвардейски духов оркестър. За успешното реализиране на тази родолюбива инициатива кметът отличил директора на ПГ „Иван Хаджиенов“ с почетен знак на Община Казанлък.

Сформирането на гвардейския отряд и ученическият духов оркестър е посветено и на 95-годишнината от откриването на техническото училище в града.

В отряда са включени 24, а в духовия оркестър – 12 ученици от 9 до 11 клас, всички от Механото. Диригент на оркестъра е Личо Константинов, който получи и тамбурмажора. Гвардейското знаме бе осветено от свещеници от Старозагорската духовна епархия.

Събитието бе уважено от Илия Милушев, съветник на

Сдружение „Младежки гвардейски отряди“ д-р Денислава Ангелова, представители на местния бизнес, подкрепиха родолюбивата инициатива на Механотехникума. На церемонията присъстваха общинските съветници от МК

духов оркестър. За реализацията на тази идея заслуга имат много хора и институции. Най-вече това са Професионална гимназия „Иван Хаджиенов“, чиито ученици съставяват и двете формирования, Община Казанлък, която осигури духовите инструменти, и спонсорите, които дариха средства за униформите. Най-голямата

с основател и ръководител инж. Николай Ибушев, генерален директор на „Арсенал“ АД, дариха 10 000 лева за тяхното изработване. Те са ушито по модела на Националната гвардейска част.

На тържествена церемония на 30 септември в града бе осветено знамето на Ученическият гвардейски отряд и бе връчен тамбурмажорът

президента, Иво Антонов от Министерството на отбраната, кметът на община Казанлък Галина Стоянова, областният управител Гергана Микова, началникът на РУО-Стара Загора Татяна Димитрова, омбудсманът на Казанлък Гинка Шерева, заместник-командирът на 61-ва Стрямска механизирани бригада полк. Мирослав Костадинов, заместник-командирът на Националната гвардейска част полк. Петър Киндалов, председател на

„Алтернативата на граждани-те“ Янко Запryanов, Владимир Чучумишев, Пламен Стайков, Мариета Пепелешкова и Красимира Харизанова.

За високия патриотичен дух допринесе и участието на представителна рота от Националната гвардейска част и Гвардейски представителен духов оркестър. Част от тази прекрасна гвардейска армия на площад „Севтополис“ бе и Шести гвардейски ученически отряд от град Айтос.

Юлия Младенова

ВСЕКИ АРСЕНАЛЕЦ ИМА ПРИНОС ЗА РАЗВИТИЕТО НА ФИРМАТА

„Арсенал“ върви нагоре и напред. Не познавам друг завод с такава известност в света като „Арсенал“, каза инж. Николай Ибушев, генерален директор на „Арсенал“ АД, на тържественото награждаване на първенците в труда за 2020 година. На 24 септември той връчи почетните грамоти на новите 51 арсеналски отличници от Алеята на трудовата слава.

Фирмата това трябва да бъде гордост. „Арсенал“ е не само най-голямото предприятие в региона, на който се крепи до голяма степен общината, но и най-големият работо-

Той благодари на своя екип, на директорите на заводи, на ръководителите по места, на синдикатите, на всички работещи във фирмата, защото всеки от тях има заслуга и

нател в страната от години насам. Именно заради „Арсенал“ Казанлък е един от двата града в страната с нарастващо население. Това се дължи на хилядите работници и служители, които работят с отговорност и висок професионализъм. Много са и тези, които трябва да бъдат в Алеята на трудовата слава, но, за съжаление, отредените места са само 51.

„Задача на хората от Алеята е да предават опита и знанията си на младите, защото те са бъдещето на „Арсенал“, подчерта Николай Ибушев.

принос за развитието на предприятието. „Няма бивши арсеналци – всеки, който живот е свързан със завода, остава завинаги арсеналец, а в богатата история на предприятието това са поколения наред“, подчерта още генералният директор на дружеството.

Тържественото награждаване на първенците в труда бе по случай 142 години от създаването на отбранителната промишленост в България и 96 години от установяването на Военната фабрика на казанлъшка територия.

„Трибуна Арсенал“

Продължение от стр. 1

ЗАПОМНЯЩО СЕ ПРЕДСТАВЯНЕ НА „АРСЕНАЛ“ НА „ХЕМУС 2020“

Като най-голямата фирма в Сдружение Българска отбранителна индустрия, „Арсенал“ за пореден път доказа, че неслучайно се радва на световен авторитет и уважение. И на това изложение дружеството показа, че се поддържа високо темпо в разработването на нови системи и са разширени производствените възможности. Показани бяха не само традиционни изделия, но и много нови разработки – нови термобарични изделия, гама минохвъргачни изстрели, модернизирано стрелково оръжие. Дружеството защити своя имидж като предприятие с висок технически потенциал и продукцията със световно качество.

В деня на откриването гостите на щанда на фирмата бяха посрещнати от генералния директор инж. Николай Ибушев и техническия директор инж. Йордан Йорданов. През цялото време на изложението поддръжката на щанда бе осигурена с постоянното присъствие на отдел „Маркетинг“, водещи специалисти в областта на въоръжението и боеприпасното производство и регионални мениджъри. Създадена бе благоприятна атмосфера за водене на бизнес разговори, обрънато бе внимание на всеки, проявил интерес към „Арсенал“ и неговата многообразна гама продукти.

„Хемус 2020“ бе посетен преобладаващо от военни и технически специалисти, занимаващи се с разработката,

внедряването и организацията на производството на изделия за отбрана и сигурност. Поканата са приели и са удостоили с присъствието си делегации от над 60 държави, представители на агенции на НАТО, Европейския съюз, Европейска агенция за отбрана и др. високоставени институции, военни аташета и др.

В рамките на изложението бе организирана Х научна конференция на тема: „Научните изследвания и инвестициите в технологични иновации – решаващ фактор за отбраната и сигурността“, в която взеха участие директорът на БРВ-Б инж. Симо Цонков и ръководителят на направление „Инженеринг“ инж. Петко Ваков.

Международното изложение бе посетено организирано от арсеналски специалисти и стипендианти на фирмата.

По традиция в програмата на изложението бяха организирани демонстративни стрелби на полигон „Змейово“, който тази година отбелязва своята 50-годишнина. Там на живо се представят мобилността, функционалността и огневата мощ на различни продукти за отбрана, сигурност и антитероризъм. „Арсенал“ представи две от своите изделия – стрелково оръжие. Арсеналските стрелци представиха по блестящ начин, както функционирането на новите изделия, така и себе си – с единични и групирани попадения в десетката.

Първолята Петкова

МИСИЯ „ДОБРО“:

ГОЛЯМОТО АРСЕНАЛСКО СЕМЕЙСТВО ОТ... КРЪВОДАРИТЕЛИ

Когато става дума за „Арсенал“, обикновено хората го свързват с мащабността на предприятието. Но мнозина знаят, че „Арсенал“ означава не само производствени структури, отдели, цехове и машини, „Арсенал“ е едно огромно семейство, в което си помагат и се подкрепят. Арсеналското семейство от добри и отзивчиви хора, които често пъти са „бързата помощ“ за човек в нужда. Мястото, където надеждата намира своята опора.

През 2020 година арсеналското семейство от кръводарители наброява 160 души

В годините броят им варира, като основната част от тях са постоянни. Те се включват винаги, когато има кръводарителска акция или пък се отзовават при спешна нужда от кръводаряване за спасяване на човешки живот. Обикновени хора с огромни сърца, за които навреме подадената ръка не е героизъм, а човешчина. Без да търсят отплата, награда, често пъти дори остават анонимни. Защото за тях „да дариш кръв, за да спасиш живот“ не е девиз на думи, а същността на изпълнен човешки дълг. И, както винаги се случва с хората с големи сърца, те стралят от светлините на прожекторите и следват своята мисия тихо, последователно, безрезервно.

И все пак. Намирам двама от тях. Трудно се съгласяват на снимки, предпочитат да са зад кадър. Обяснявам си го – милосърдието и съпричастността не искат показност, те се събират в един-единствен образ – огромно сърце, в което чуждата болка и крепещата нужда от подкрепа намират място и отклик.

Деница Ганева е контролор по качеството в 0/760

От 20 години работи в „Арсенал“. Млада, енергична

жена, на която отдалеч личи, че не се предава пред трудностите и намира изход и в най-заплетената житейска ситуация. Неслучайно е станала кръводарител. От 7 години дарява кръв по два пъти годишно. Включва се винаги, когато има организирана кръводарителска кампания. Когато ситуацията позволява, не се замисля и за секун-

мейство, които си помагаме и в добро, и в лошо, - споделя още тя. - С годините обаче кръводарителите намаляват, а има много здрави и енергични млади хора, които бих призовала да се включат в тази общност от кръводарители. Неповторимо е чувството, когато знаеш, че си спасил човешки живот, че си върнал надеждата, радостта

каузата от своя съпруг Георги Неделчев, който бил дългогодишен кръводарител. Той също работи в 6/130. Всяка година Даниела се включва в кампаниите по кръводаряване, които се организират в „Арсенал“. Отзовава се и на подаден зов за спешна помощ – само преди месец е дарила за болна жена от завода. Синът и дъщеря й

Към хората с мисия прибавяме и Радостин Константинов

от цех 130 на Завод 6. Стругар по професия, кръводарител по призвание. Съвсем скоро, в началото на месец септември, той е дарил кръв, а в организирани кампани и тримата заедно се включват. Като всяко задружно семейство, обединено от мисията за добротворство.

Връзката между нуждаещите се и тези, които се отзовават, се осъществява от съпричастните към каузата арсеналци. Сред тях са Любомир Лалев, председател на ФСО на „КТ „Подкрепа“ в „Арсенал“, и Светлана Станчева, заместник-председател на синдикалната организация, които при всеки зов за помощ, стигнал до тях, се включват на мига и търсят всички варианти за съдействие. В тази общност е и Иван Маринов, началник-смяна на 6/130 и заместник-председател на структурата на КТ „Подкрепа“ в Завод 6. От 25 години работи в този цех, много добре познава всеки човек и винаги откликва на апела за помощ. Преди години той също е бил кръводарител и знае от какво значение е да се реагира бързо и навреме в такива ситуации.

„Благодарим от сърце и на Васил Чолаков, началник ОТК на Завод 6 – не пропуска да добави Деница Ганева. - Той винаги проявява човечност и съпричастност – незаменим е и като професионалист, и като човек“.

Едно голямо арсеналско семейство... от кръводарители и от смисленици, истински съпричастни към житейските болки и проблеми на хората.

Човеци с големи сърца,

за които даряването на кръв не е формален акт, а осъзнат и осмислен жест на милосърдие. Кауза, чието име е „Добро“.

Юлия Младенова

да да дари и по спешност. „Правя го, защото искам да помогна на хора в нужда“, съвсем естествено обяснява Деница. Само преди месец тя пътува до Стара Загора, за да дари кръв за съпруга на арсеналска служителка, който имаше спешна нужда от кръвопреливане. Половин година преди това пък е пътувала до Габрово, отново да дари кръв за близък роднина на друг арсеналец, който трябвало спешно да бъде опериран там. И така, всеки път, когато това е възможно, Деница Ганева е насреща.

Широко усмихната, ведра, безрезервно отзивчива. От нея струи оптимизъм, който вдъхва спокойствие и сигурност, че всичко ще е наред. „Ние сме едно голямо се-

и усмивките. Това не може да се сравни с нищо друго“. Житейският спътник на Деница – Христо Маринданев, също е кръводарител. Той винаги се включва в акциите по кръводаряване или при спешност.

Хората казват, че нищо случайно няма в живота. Така е. Христо Маринданев пък е брат на

друг кръводарител от „Арсенал“ – Даниела Неделчева

От 36 години Даниела работи в „Арсенал“ - 20 години е била шлайфист, 16 години е шлосер. В момента работи в 6/130. Както Деница, така и Даниела дарява кръв от 7 години. Тя се запалила по

също са готови да даряват кръв, вероятно желанието да се помага на хора в нужда в тази фамилия се предава по наследство.

„Истински осъзнах колко е важно това, което правя, от един случай преди няколко години, – разказва Даниела. – Дарявах кръв и медицинската сестра ми каза, че предния ден една бременна млада жена спешно търсела кръв от моята кръвна група, която е много рядка, но точно тогава нямало подходящ човек. В този момент с цялата си същност разбрах колко е ценно да дариш в точния момент, да си там, където и когато имат нужда от теб, понякога дори, за да спасиш не само един човешки живот“.

ЗАПОЧНА НОВАТА УЧЕБНА ГОДИНА В ТЕХНИЧЕСКИ КОЛЕЖ - КАЗАНЛЪК

На 1 октомври нови 42-ма студенти – първокурсници седнаха зад чиновете в Технически колеж в Казанлък. 27 от тях са арсеналци. Във връзка с обявената епидемична обстановка и прилагането на превантивни мерки, тържествено откриване на новата учебна година в Колежа не се състоя. В лекционните зали студентите бяха разположени на необходимата физическа дистанция.

Да поздравят новата смяна колежани дойдоха завършилият първия випуск професионални бакалаври. 42-ма от тях, от които 7 са арсеналски кадри, на 15 октомври 2020 година ще поемат стръмния път към магистратурата. Обучението ще се провежда отново в Казанлък, но с преподаватели от Инженерно-педагогическия факултет Сливен към ТУ - София.

От град с колежански професионални бакалаври, Казанлък вече ще бъде място за подготовка и на магистър-инженери. Стълбата на висшето образование тук продължава да се развива нагоре. Казанлъчани, които са ангажирани с академичното образование в града и пряко са свързани с него, изразяват надежда, че скоро може да има и докторанти, които, не само ще се учат, но и ще преподават в казанлъшкото лоно на техническите науки.

Продължение от стр. 1

КАЗАНЛЪК - ЯПОНИЯ: 20 ГОДИНИ ПРИЯТЕЛСТВО

Розопроизводство, минерални извори, древна история

Чудодейните свойства на минералните извори и въз-

зпроизводството, размахът на големите казанлъшки розотърговски фирми, запазените традиции при отглеждането на маслодайна роза и прочутото българско розово масло предизвикаха огро-

тория на региона.

Останах удивен от производството на розово масло – от това, колко много труд се изисква за отглеждането на розов цвят и какво голямо количество от него е нужно,

български език започна своя концерт Фолклорен ансамбъл „Арсенал“ и го завърши със същата песен на японски език. А между тези две изпълнения танцьорите на Христо Стоянов наситиха залата с красота, ритми, багри

ставителите на двете страни винаги са били много мили, изпълнени с искрено уважение – подчерта инж. Николай Ибушев.

Тържественият концерт бе уважен от кмета на община

можностите за балнеолечение и релакс представиха в изцяло обновения комплекс „Севтополис“ в Павел баня. Гостите разгледаха едно от най-привлекателните места за отдих, SPA и лечение в Долината, изградено със стил, подчинено на мотото за хармония между ум, душа и тяло.

Комплекс „Дамасцена“ в Скобелево бе следващият атрактивен комплекс, който обогати представата на новия посланик на Япония у нас за Долината. Дестилерията за получаване на розово масло, етнографският музей, амфитеатърът с розовите насаждения добавиха още един шрих към красотата и богатството на региона.

мния интерес на посланика. Негово Превъзходителство бе силно впечатлен и от древната тракийска цивилизация по нашите земи, чийто ярък представител е Тракийската гробница в парк „Тюлбето“.

Изключително съм впечатлен от всичко, което видях

– сподели посланик Нарахира Хироси. – Впечатлен съм от историята, бита и културата на хората, населявали днешните земи в миналото и тези, които живеят днес в Розовата долина. Аз се

за да се създаде омайното розово масло. То се е превърнало в траен поминък на населението тук. Разбрах колко ценно, скъпо и качествено е розовото масло, произведено от казанлъшката маслодайна роза. Възхити ме съвкупността от дадености в региона – прекрасни климатични условия, минерални извори, съчетанието на долина и планина, историческите забележителности. Със сигурност ще дойда отново.

Приятели завинаги

Под мотото „Приятели завинаги“ премина празникът

и много емоции. В празничната вечер участва и японският пианист Юске Хосака, който е студент в Националната музикална академия в София. Младият музикант е от 3 години в България. Да учи в Музикалната академия у нас го насочва неговият професор в Япония Тойо Асакава. И тук отново има една любопитна българска следа – проф. Асакава е ученик на известния български композитор Панчо Владигеров, чието име носи Академията.

„Днес пеem и танцуваме, за да покажем, че пак сме заедно. Въпреки разстоянието и ограниченията, които тази година наложи пандемията от коронавирус, ние живеем с това приятелство. Пазим спомените от тези изминали 20 години и знаем, че ще бъдем заедно завинаги“, това е част от посланието, което ансамбъл „Арсенал“ изпрати до своите японски приятели.

„Този ден ще остане завинаги в сърцето ми, – сподели посланик Нарахира Хироси. – Дълбоко съм развълнуван от всичко, което видях и научих за този регион, за богатата и древна история, за запазените традиции, за хората тук“.

„Връзките на Казанлък с Япония са дългогодишни, а срещите тук между пред-

Казанлък Галина Стоянова.

От 2000 година Световният български фестивал се провежда в Япония през месец септември. За да се осъществи инициативата, свързала два народа и две култури на хиляди километри разстояние, заслуга имат японският бизнесмен Шиничи Мунемаса, собственик на

Особено впечатлен остана Н. Пр. Нарахира Хироси от това, което видя и научи в Музея на розата в Казанлък и в Казанлъшката тракийска гробница. Историята на ро-

интересувам от старогръцка история, но това, което видях в Тракийската гробница, е от още по-далечно минало. Впечатлен съм от запазените артефакти и древната ис-

в Дома на културата „Арсенал“, посветен на 20-ата годишнина на Световния български фестивал в японския град Мунаката. С песента „Приятели завинаги“ на

фирма „Саниск“, неговият наследник днес Хироси Мунемаса, и инж. Николай Ибушев, генерален директор на „Арсенал“ АД. Благодарение на тяхната подкрепа всяка година казанлъшкият фолклорен ансамбъл „Арсенал“ популяризира българската култура и изкуство и се утвърждава като духовен мост между двете страни.

Юлия Младенова

От Алеята на славата:

РУМЕН ВЕЛЕВ – СТРЕЛЕЦЪТ

Отзивчив и разтропан. Работохолик. Отговорен. Сериозен.

Така определят Румен Велев и колегите, и приятелите, и близките му.

Завършил е арсеналското СПТУ по машиностроене.

И нали си е възпитан с трудови навици, не се увъртал преди да влезе в казармата, а започнал веднага работа.

Румен неслучайно е попаднал в „Арсенал“

Родителите му са работили в завода повече от 40 години. Майка му е била военен представител. Оказва се, че родителите на съпругата му също са арсеналски кадри, брат му, братовчеди – „много народ...“, както казва той. Накратко – бил е обграден с арсеналски дух. Дочувал е разговори между близките си за работата, за завода. Сякаш тази атмосфера става ежедневие за него, без сам да подозира, че един ден ще се превърне в негова съдба.

Още като ученик усеща влечение към оръжието. Когато били на военно обучение (едно време имаше такова в средните училища), нееднократно ставал отличник по стрелба. Замирисва му на барут и този мирис остава дълбоко в него. „Не мога без миризмата на барут“, – споделя сякаш той, след повече от три десетилетия работа в завода.

Работата му изисква точност и прецизност

Негова отговорност са стрелците-изпитатели и контролите. Следи за качеството на прострелването и мерките за безопасност, ежедневно инструктира стрелците. За работата е необходима специална подготовка и висок професионализъм. „Не може да хванеш някого от пътя, който казва, че може да стреля, и да го назначиш за стрелец. Само да целиш чашки с въздушна пушка по панаирите не стига...“

Изисква се специално обучение и курс за квалификация. Всеки стрелец трябва да притежава издаден документ от компетентни държавни органи, който се актуализира

периодично, – обяснява Румен Велев. – И при това – не е работа за всеки. Нужни са търпение, точно око и да придобиеш умения, за да направиш правилната настройка на изделието“.

Обича си работата Румен и когато тя е добре свършена, това му носи удовлетворение. Като стрелец е вземал участие в почти всички демонстрационни стрелби, провеждани в рамките на Международното изложение за военна техника „Хемус“.

Увлечението му по оръжието не е само част от служебните му задължения.

„И ловец съм, и рибар съм“ –

сmee се той. Ама повече – ловец“. Ловува вече от 18 години. И ловни трофеи си има. Обича природата и ловната тръпка. От 2-3 години е председател на Ловната дружинка на с. Розово, а преди това е бил секретар. И тези си

и другите животни. Така с тях си е отраснал. „Дядо имаше много животни, а аз все край него се въртах. Мъка ми е за животинките, но с годините задълженията ми станаха повече. Нямам достатъчно време за тях. А те искат грижи. Така е на село“.

Румен Велев е кореняк розовец. Живеят в стара семейна къща, но, като я погледне човек, едва ли би казал, че е стара. Ремонтна е от горе до долу. Направил си е сам камина-барбекю с „вълниста fuga“, както казва. Видял такава преди време при една от командировките в Индия.

И този майсторлък му иде отръки

И как не, като съпругата му все го подръчква за нещо. Дора и тя е „луда за връзване“. „Сама си търси работа. Не се спира, непрекъснато с нещо се занимава. Все иска да ремонтираме, да преподреждаме...“.

Повечето от тях го познават от много години и едва ли биха събрали в преценката си за него. Иначе, като го погледне човек отстраня, най-напред буди респект. И как не –

два метра мъж, със сериозно изражение и твърда походка

Един от тазгодишните отличени в Алеята на трудовата слава в „Арсенал“. Но го приема някак нормално. И така може би трябва да бъде след 31 години трудов път само тук. И най-важното, той сам казва, че тук се чувства добре. Казва го някак естествено, непринудено. Сякаш друго не може да бъде.

Роден е на хубава дата, запомняща се – 7 април – Денят на здравния работник. Само че – дотук с обвързаността му с нея. Няма символика.

Шест месеца работил като термист в Завод 6, преди да го поеме войниклъкът.

След казармата пак се връща в завода. Този път го поема Дечко Банов като „управчик“ в Завода в Шейново, тогава Завод 14 на МК „Фридрих Енгел“. Две години по-късно вече е стрелец-изпитател на шейновския полигон и това е една сбъдната негова мечта. Само 3-4 години са необходими, за да прецени ръководството качествата му и да му предложат да стане началник там.

В следващите години започва поетапното преместване на завода от Шейново на площадката в Казанлък. От полигона в Шейново Румен вече е на полигона на територията на „Арсенал“ в Казанлък. Пак като началник на стрелците.

От дума на дума разбирам, че

Арсеналска нишка в родолюбива инициатива

Информационна табела за живота и делото на Емануил Манолов бе открита в парк „Тюлбето“. Благодарната инициатива е на Клуба на жените-туристки „Орлица“ към Туристическо дружество „Орлово гнездо“ – Казанлък.

През 2011 г. те се включват в Европейската програма „Основи паметник“ и оттогава грижата за паметника на композитора става тяхна основна и най-отговорна задача. Идеята им среща разбиране и подкрепа, както от общинското ръководство, така и от казанлъшката общественост. За кратко време те успяват, не само да набавят средства, но получават и безвъзмездна подкрепа. И тук идва нишката, която свързва родолюбивата инициатива с

„Арсенал“. Дългогодишният арсеналски кадър, днес вече ветеран, Маруся Шикова, била една от първите, която пожелала да плати с лични средства цялата сума за изработването на на паметна плоча. Намерили се обаче спонсори и намерението й не могло да се осъществи. Но заради жеста и безрезервното желание да помогне, по време на тържественото откриване на табелата на 1 октомври Маруся Шикова получи специална благодарност от Клуба на жените-туристки.

Още една идея са подели казанлъшките „орлици“ и се надяват да я реализират с помощта на музикални дейци, научни работници и преподаватели от Музикалната академия в Пловдив. Те искат да издирят наследниците на автора на първата българска опера „Сиромехиня“ и основоположника на българското професионално композиторско творчество – Емануил Манолов.

„Трибуна Арсенал“

задължения приема сериозно и отговорно. Всяка година организира откриването на ловния сезон с голям купон – с оркестър, с певци, с танци – както му е редът. С колеги от дружинката поддържат ловна хижа. Грижат се за дивеча,

Ами какво да кажа – има една хубава българска поговорка: „Търкулнало се гърнето, че си намерило похлупак“...

Дора също работи в „Арсенал“. И тя скоро ще навърти три десетилетия в завода. В момента е ОТК в 1/110. Преди

като го подхранват зимата, за да могат да се надаяват на добра слуха през ловния сезон.

Споделя с гордост още нещо – от 3 години притежава арсеналска ловна карабина. „На късмет ми е. Над 15 диви прасета съм тръщал с нея“. Има си и ловни кучета, и то не какви да е. Всяко си е с предназначение – английски сетер за пернат лов и барак за едър дивеч. Освен кучетата, обича

и на други места е работила, но за нея е важно да се действа.

Синът им Петьо е вече 26-годишен мъж. „Само той остана настрана от „Арсенал“, споделя Румен.

Ама то не е късно. Винаги може и той да стане арсеналец – при тия „отпъкани родови пътеки тук“... Всичко може да се очаква.

Първолета Петкова

